

In memoriam Soó Zöld Margit

Vérzivataros korunkban világok omolnak össze, miközben mi mindannyian éljük a magunk kis világát. Örömmel, bánattal fűszerezett. S talán van valami szimbolikus is abban, ahogyan ez a világ viszonyul hozzánk. Ahogyan osztogatja és fosztogatja értékeinket. Ahogyan megajándékoz egy-egy nem várt művészi élménnyel, s ahogyan megfoszt annak alkotójától.

Valahányszor találkozunk Soó Zöld Margit-munkákkal, legyenek azok számunkra akár ismertek is, újból s újból felfedezünk valami újat, valami váratlant, valami sejtelmesen megbúvó részletet, valamit a lényegből, ami addig rejtve maradt. De Soó Zöld Margittal többé már nem találkozunk. Maga mögött hagyva a világ zaját csöndben eltávozott. Immár „felhők honából, ég guzsalyából fonja folyóra, rónára, tóra” szálkásan vibráló vagy éppenséggel gördülékenyen simuló, olykor drámai feszültséggel telített, máskor anyásan megértő, simogató vonalrengetegét. Azt a titkokkal teli, sajátos világot, amit évtizedek következetesen kitartó munkájával fel-

épített és elpusztíthatatlanná, örök érvényűvé varázsolta. Mert Soó Zöld Margit világa olyannyira teljes és olyannyira szilárdan hirdeti a mindenkori erdélyiség és a mindenkori avantgárd összefonódásából született, kifinomultan karakteres művészi nyelvezet létjogosultságát, hogy arra tájainkon kevés példával szolgálhatunk.

Munkáit szemlélve a látványteremtés mélylélektanával szembesülünk, a művészi spontaneitás és tudatosság, a tudat és tudatalatti kettősségének kérdésével. Mert mi is az a szabadon szárnyaló, csapongó, de mégis fegyelmezett vonalrengeteg, ami első pillantásra hatalmába kerít? A részletek miképpen állnak össze katarzist teremtő képi együttesé? A tudatiban vagy a tudatalattiban keressük a műteremtés lényegi mozzanatát?– kavarognak bennünk a kérdések. S akkor odafönről megszólal mindannyiunk szeretett Ittikéje s elárulja, hogy ő nem azt örökíti meg, amit lát, hanem azt, amit érez. Ettől oly beszédek és ettől oly meggyőzőek munkái. S ettől érezzük oly közelieknek, hozzánk szólóknak.

Olajképek, akvarellek, pasztellek, fekete-fehér tusrajzok, monotípiák, rézkarcok árulkodnak alkotójuk igényességéről, határtalan művészi fantáziájáról, természetszeretetről. Emberi alakokra emlékeztető fák, sajátos fintorokba torzult gyökerek, napszitta alföldi tájak és felhőbe vesző hegyormok, emberkéz alkotta műrecek és aprócska, omladozó porták, a Duna-delta varázslatos világa és portrék sokasága alkotja a művész felbecsülhetetlen értékű életművét, amit fia Soó Zöld Balázs féltő gondoskodással őriz, és hozzáértéssel kezel.

Soó Zöld Margit 1956-ban Andreescu-díjas hallgatóként végzett a Ion Andreescu Képzőművészeti Főiskola festészeti szakán – tanárai Abodi Nagy Béla és Miklóssy Gábor –, és azóta vett részt rendszeresen a tartományi, megyei és országos kiállításokon, s jelentkezett egyéni tárlatokkal. 1957-től nyugdíjazásáig a Napsugár grafikai szerkesztője volt, számos mesekönyvet, ifjúsági regényt, verseskötetet, tankönyvet illusztrált. 2008-ban elnyerte az EMKE Szolnay Sándor-díját, 2012-ben pedig a Munkácsy-díjat. S még ugyanabban az évben az anyaország Magyar Arany Érdemkeresztrel jutalmazta művészi teljesítményét. 1962-től tagja a Romániai Képzőművészek Szövetségének, az 1994-ben újjáalakult Barabás Miklós Céhnek pedig alapító tagja és alapembere volt. Második otthonának tekintette céhünk patinás, Farkas utcai székházát, ahol, híveinek nagy örömeire, amíg ereje engedte, minden születésnapját kamara kiállítással ünnepelte meg. A Munkácsy-díjas művész, a mi drága Ittikénk 91. életévében most csendesen eltávozott, s a sors iróniájaként vele együtt az igényes művészi rendezvények színteréül szolgáló székház is megszűnt létezni. Legalábbis a Ba-

rabás Miklós Céh számára Az igazi érték azonban örök és eltörölhetetlen. Ezért nem is búcsúzunk most tőled, drága Ittikénk, hiszen te most is velünk vagy és velünk is maradsz. Csillagod fénye mindörökre ott ragyog az erdélyi s az ősszmagyar képzőművészet egén.

Nyugodjál békében!

Németh Júlia

Elhangzott 2022. április 20-án, Kolozsváron, a Házsongárdi temetőben, Soó Zöld Margit temetésén. Felolvasta Kolozsi Tibor, a Barabás Miklós Céh elnöke.